

Romani 7:14-24

Acest pasaj din Romani ne prezintă o stare de neputință, neputința de a împlini Legea lui Dumnezeu. Este o stare de robie a păcatului, când omul vrea să împlinească Legea, dar pur și simplu nu reușește. Nu cred că este o stare de robie totală asemănătoare unui om posedat. Adică, nu cred că omul descris de Pavel în acest pasaj nu are absolut nici un control asupra răului. Mai degrabă, pasajul are în vedere anumite situații când acest om vrea să facă binele, și răul se ține lipit de el.

Pavel ne descrie o cumplită luptă și zbatere interioară. Lupta este între mintea acestui om și legea din mădularele sale. Iată ce ne spune Pavel despre poziția minții sale:

- 1 Am dorința să fac binele
- 2 Vreau să fac binele
- 3 Urăsc răul
- 4 După omul dinlăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu
- 5 Legea primită de mintea mea este pentru bine

Natura sa însă, legea din mădularele sale se opune legii din mintea sa și astfel:

- 1 Eu sunt pământesc, vândut rob păcatului
- 2 Nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc
- 3 Nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească
- 4 Am dorința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac
- 5 Răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac
- 6 Fac ce nu vreau
- 7 Văd în mădularele mele o lege care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă țin rob legii păcatului care este în mădularele mele.

Acesta este pasajul din Scriptură care descrie cel mai bine starea de robie a păcatului. Chiar cu această temă începe Pavel în acest pasaj: „Știm, într-adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului.” Observăm că pasajul are mai multe imagini care se repetă. Repetarea lor ne ajută să înțelegem care sunt ideile pe care Pavel vrea să le accentueze. Pasajul ar putea avea următoarea înlănțuire de idei:

1. Ideea centrală: Legea este duhovnicească, dar eu sunt pământesc,
vândut rob păcatului (v.14)
2. Argumentul tezei: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc (v.13)
3. Implicații:
  - Mărturisesc că Legea este bună
  - Nu mai sunt eu cel ce face răul, ci păcatul care locuiește în mine
4. Dezvoltarea I a argumentului: dorința omului în opoziție cu natura sa mult mai puternică. (v.18-20)
5. Dezvoltarea a II-a a argumentului: legea primită de mintea omului în opoziție cu legea mai

puternică din mădularele sale.

Pavel tocmai a pus într-o lumină bună legea lui Dumnezeu. Și atunci apare întrebarea: dacă legea este așa de bună, de ce oamenii care au acces la ea, totuși trăiesc o viață imorală. În acest context, Pavel ne îndreaptă privirile nu spre un cusur al Legii, ci spre natura pervertită prin păcat a ființei umane: „eu sunt pământesc, vândut rob păcatului.” Pentru a argumenta starea de robie pe care o aduce păcatul, Pavel face imediat aluzie la acele situații când omul vândut rob păcatului face ce urăște. Într-adevăr, starea de robie presupune absența libertății și obligarea celui rob să facă altceva decât și-ar fi dorit el. Atunci când omul vrea să facă binele, și totuși face răul pe care îl urăște, atunci este evident că el este rob, rob al păcatului. Această realitate are două implicații. Prima este: mărturisesc că legea este bună. Într-adevăr, legea e prezentată omului ca ceva rău, care îi va produce durere. Omul nu a crezut acest lucru. A crezut mai degrabă că neascultarea îi va aduce fericirea. Dar iată că el se trezește într-o stare cumplită când face ce urăște. Consecințele dureroase ale călcării Legii dovedesc că legea este bună, că ea a rostit adevărul și că i-a arătat omului calea cea dreaptă.

A doua implicație logică este că în situațiile în care fac ce nu vreau, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Este important de observat faptul că Pavel folosește termenul „eu” cu două sensuri diferite. Astfel, pe de o parte eu sunt cel ce fac ce urăsc, deci eu sunt cel ce păcătuiesc, iar firea pământească face parte din mine; pe de altă parte, nu mai sunt eu cel ce face lucrul pe care nu vreau să îl fac, ci păcatul care locuiește în mine. Deci ar fi vorba de un „eu mai mic” să îl numim așa, care ar fi reprezentat de omul dinlăuntru, de un for interior decizional, în cadrul căruia omul dorește să împlinească Legea lui Dumnezeu. Dar în același timp ar fi vorba și de un „eu mai mare” care îl reprezintă pe om ca și totalitate cu tot cu omul din lăuntru, cât și cu firea pământească. „Eul mai mare” este condus de forța firii pământești, iar „eul mai mic” se află într-o cumplită robie. În același timp, ar putea fi și varianta de interpretare în care „eul mai mare” să se confunde cu firea pământească (totalitatea tendințelor păcătoase din om) și să se diferențieze de eul lăuntric. Versetul 18 pare să susțină această interpretare: „Știu că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească”. Omului din lăuntru îi place Legea lui Dumnezeu, iar în firea pământească nu locuiește nimic bun; deci eul din lăuntru este ceva diferit de acel „mine”, care se confundă cu firea pământească.

Stăpânul care generează robia este tocmai păcatul care locuiește în el. Iată că, tocmai păcatul care promitea libertatea absolută prin încălcarea poruncii și răzvrătirea față de autoritatea lui Dumnezeu („vei fi ca Dumnezeu...”), este cel care îl ține pe om într-o robie spirituală chinuitoare. Acest fapt, nu face decât să înalțe Legea lui Dumnezeu și să demaște din nou hidoșenia păcatului. Legea este bună, căci interdicțiile ei aveau menirea să mă ferească de această cumplită robie și să mă țină în spațiul vieții, care este un spațiu al libertății.

În spațiul vieții, decizia omului lăuntric este mereu respectată și puterea Duhului nu sfidează hotărârea omului și nu lucrează împotriva ei. Ba mai mult, în spațiul vieții delimitat de Lege, omul este liber să înfăptuiască binele, și deci să trăiască în conformitate cu principiile scrise adânc în conștiința lui. Păcatul este însă dovedit a fi mincinos și pervers, vrăjmașul de moarte al omului. Această idee este repetată de Pavel de două ori în acest pasaj. În mod cert, el vrea să accentueze ceva prin această repetiție. Afirmăția, ar putea pe de o parte deculpabiliza ființa umană, iar pe de altă parte ar putea condamna și deconspira urâciunea păcatului. Contextul ne îndrumă spre a doua variantă de interpretare. Pavel nu își propune să dezvinovățească pe cel aflat în robia păcatului (căci el este pe deplin vinovat că s-a vândut rob păcatului, și că a rămas în

această stare), ci mai degrabă continuă tematica din 7:7-13 care înalță Legea și demască perversitatea păcatului.

Argumentul principal al tezei sale este: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Pavel dezvoltă de două ori acest argument. Prima dată îl face în v.18-20 și apoi în v. 21-23. Dar el nu se repetă pur și simplu, ci adaugă și elemente de noutate. Astfel, la prima dezvoltare a argumentului cheie, Pavel introduce un concept nou: „firea pământească”. Ce este firea pământească? În original este cuvântul carne, iar alte traduceri folosesc termenul de natura omului. Am putea oare să spunem că firea pământească este reprezentată de omul în totalitatea sa, înainte de convertire? Cred că nu, deoarece, Pavel ne spune că nimic bun nu locuiește în acea parte din el, care se confundă cu firea pământească. Pe când, tot Pavel ne spune că cel necredincios are Legea lui Dumnezeu scrisă în conștiința sa și că de multe ori face din fire lucrurile Legii. Mai degrabă am putea defini firea pământească astfel: suma tuturor tendințelor păcătoase din om. Această definiție pare în regulă, însă trebuie să mai precizăm că aceste tendințe sunt foarte frecvente și intense și ele caracterizează natura omului, dominantă a ceea ce el ar face în mod natural. Dacă aș defini firea pământească doar ca suma tuturor tendințelor păcătoase din om, și acestea ar putea fi într-o continuitate redusă, atunci aș avea o imagine eronată asupra ceea ce este firea pământească cu adevărat. Ori mai aproape de adevăr am fi atunci: firea pământească, formată din totalitatea tendințelor păcătoase (gânduri, impulsuri, sentimente, emoții, poftă etc.) din om, reprezintă dominantă a ceea ce omul ar face în mod natural și instinctiv.

Când folosesc termenii natural și instinctiv, mă refer la ce ar face omul în mod spontan, la acea primă reacție în diferite situații, la imboldurile sale primare spre gândire, acțiune și simțire.

Astfel, dominantă naturii umane este orientată spre rău. Acest lucru face ca binele să fie imposibil de îndeplinit. Cu ajutorul conștiinței și a voinței, omul poate limita răul care se manifestă prin firea pământească, însă, el rămâne sub robia acestei naturi pervertite. Și chiar în unele situații când face binele, motivațiile, atitudinile, gândurile, emoțiile, sentimentele, acțiunile sunt adânc infectate cu virusul morții. Însăși voința omului este infectată cu acest virus și slăbită, și astfel, chiar dacă omul ar vrea sincer să facă binele, dominantă naturii sale va triumfa asupra voinței, și tot răul va fi produsul final. Astfel, omul are dorința să facă binele, dar nu are puterea să îl înfăptuiască. Dominantă naturii sale este orientată spre rău, și în virtutea acestei naturi, el va înfăptui în mod inevitabil răul. În Eden, natura sa era orientată doar spre bine, dar prin cădere ea a fost pervertită, și în cea mai mare parte este orientată spre rău.

În v.21-23, Pavel aduce un alt element de noutate. Mai întâi el a prezentat starea de robie din perspectiva opoziției dintre dorința interioară și acțiunile realizate (vreau să fac binele, dar fac răul!). Apoi, el a adus o explicație la această realitate focalizându-ne atenția asupra firii pământești orientată spre rău. Natura umană a fost pervertită de păcat, și astfel dominantă sa este orientată spre rău. Așa se explică starea de robie a celui vândut rob păcatului. Acum, Pavel „forează” la o adâncime și mai mare și ne prezintă o imagine și mai clară asupra robiei omului. El pune acum în opoziție legea primită de mintea omului, cu legea din mădularele sale. Explicația este acum și mai clară. Firea pământească nu mai este doar un simplu concept, ci este prezentată ca legea păcatului din mădularele omului. Dorința de a face binele își găsește locașul în omul din lăuntru, iar acest om din lăuntru ține mai mult de mintea omului. Dar această dorință este sfidată de o putere mult mai mare, putere ce se află în legea păcatului din mădularele sale. Când Pavel folosește acest concept nu are în vedere doar trupul, ci și gândurile, simțirile, motivațiile, atitudinile, imboldurile ființei umane. Știm acest lucru din cap. 6. În cap. 6, când Pavel îi îndeamnă pe credincioși să își dea mădularele neprihănirii, el

are în vedere sfințirea întregii făpturi și nu doar a acțiunilor exterioare.

Pavel deci ne descrie și explică robia spirituală în care se află un om vândut păcatului, dar care totuși vrea (măcar în anumite situații) să facă binele. Marea întrebare este: cine este acest om? Teologia oferă răspunsuri nenumărate: Adam după cădere, Israel, omul înainte de nașterea din nou, Pavel, omul după nașterea din nou, omul după nașterea din nou cu păcate nemărturisite.

Răspunsul la întrebarea: cine este acest om?, nu este chiar simplu de dat. Însă mai simplu este să răspundem la întrebarea: cine nu este acest om? În mod cert nu este omul născut din nou care are păcatele mărturisite și este disponibil procesului sfințirii prin har. De ce? Pentru că acest om este vândut rob păcatului, iar cel credincios, prin chiar faptul că a fost izbăvit de sub păcat, s-a făcut rob al neprihănirii. Capitolul 8 îl prezintă pe cel născut din nou eliberat de legea morții și a păcatului și biruind îndemnul firi pământești. Cei credincioși care încearcă să își justifice păcatele apelând la acest pasaj fac o mare eroare. Aș vrea să spun că acest om nu poate fi nici credinciosul vechi testamental. Am avut în alte părți mai multe dezbateri pe această temă. Eroarea fundamentală care se face este aceea că Noul Legământ este perceput ca începutul perioadei harului și a lucrării Duhului Sfânt. Fals! Duhul și harul erau încă din vechime.

Noul legământ reprezintă o fază superioară a manifestării acestora, dar nu reprezintă nicidecum începutul lor. Credinciosul vechi testamental era chemat la o viață de ascultare și o putea trăi prin harul lui Dumnezeu ca Noe, Avraam, Moise, David, Isaia, Daniel, Ezra, Neemia etc. Atunci cine este acest om? Disputa principală care mai rămâne este între cel născut din nou cu păcatul nemărturisit și cel nenăscut din nou. Sunt argumente și pentru unul și pentru celălalt. Este important să subliniem că această stare de robie este percepută și de unul și de altul. Atât cel necredincios, cât și cel credincios cu păcatul nemărturisit se văd neputincioși în a împlini poruncile divine. Oricum, ce știm cert este că omul din pasaj vrea să facă binele dar fără a accesa harul divin și puterea Duhului Sfânt. Singurul aliat posibil mai rămâne natura sa. Însă aceasta este pervertită și se dovedește a fi un dușman de moarte și nu un aliat în procesul înfăptuirii binelui. Atât cel necredincios cât și cel credincios cu păcate nemărturisite nu au acces la ajutorul harului divin în această luptă.

Argumentul forte în favoarea celui născut din nou îl găsim în v. 22-23. Mîntea acestui om iubește legea lui Dumnezeu. Această descriere se potrivește mai bine omului născut din nou, care știm că are mîntea înnoită, decât celui necredincios, cu mîntea întunecată și împietrită. În același timp, știm că legea este scrisă și în mîntea celui necredincios, și că anumite persoane necredincioase au o apreciere specială față de valorile divine (iudeii din vremea lui Isus, căutătorii sinceri de Dumnezeu, un Luther înainte de convertire etc.)

Argumentul forte în favoarea celui nenăscut din nou este v.14. Introducerea pare prea bruscă: „dar eu sunt vândut, rob păcatului.” Pavel nu a vorbit despre cei credincioși în Romani până acum decât la persoana I plural și persoana a II-a plural. La persoana I plural a vorbit doar în 7:7-13, și ultima dată înainte de v. 14, în v.13, când ne prezintă un om amăgit de păcat și lovit cu moarte, dar fără să avem absolut nici un indiciu, că ar fi vorba de un credincios născut din nou. Mai degrabă, am interpreta v.14 că s-ar referi la omul după căderea lui Adam și după infectarea lui cu virusul păcatului.